

# Kendimden Kaçıyorum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Ağustos 2023

“Kendimden de kaçıyorum gibi beylik bir ifadenin içine düşmeseydim. Bu mektubu çok karışık hisler içinde yazıyorum gibi basmakalıp sözlere başvurmak zorunda kalmasaydım. Ne olurdu, bazı sözleri hiç söylememiş olsaydım; ya da bazı sözleri hiç söylememek için kesin kararlar almamış olsaydım.”(Alıntı) Ölümdür, gözümde düşen yaşlara teslimiyetim...

İçimde hâsıl olan o kıyım kıyılırken yüreğim sanırlar ki kıyamdadır yüreğimin esintisi.

Neşri ölümün nesri ömrün...

Ey, ulu Keykubat sanadır teslimiyetim.

Alacalı bir rengin iş birliğidir sözcüklere teslimiyetim sadece Rabbimin tecellisidir. Geceyi kapıdan kovduğuma da aldanma sen ne de olsa haizi olduğum bu karanlıkla ben geceyim ben gemileri yakmış olmanın verdiği karar ile rütbem alındı elimden.

Dümende durduğuma aldanma sakın ne de olsa savsakladım ben ne varsa bahşedilen savurdum kül gibi savruldu kuru gül gibi ve ismimden men ettim içimdeki iklimi.

Anlatmak istediklerim bunla sınırlı değil lakin ben sınırlarımı öylesine keskin çizdim ki aşılmaz bir duvar gibiyim bir lahit içimin enkazında yaltaklık eder bana gölgeler.

Bilincimi yitirmemiş olsaydım eğer ki sanma da bu denli boş vermezdim hayatı ve gidişatı tetikleyendir gideri ruhumun gergin bir ipte yürüdüğüm de nasıl belli:

Asma katındayım yalnızlığın.

Askıntı olan nemrut gölgeler ve güdüldüğüm hece hece savrulduğum gün ve gece.

Yitik bir günceyim ben kendine yetmeyen.

Yatık bir gemiyim ben çoktan yakılmış.

Yakardığımdır çok elzem ta ezelden aşkın nesrinde şiirin neşrinde sudan sebeplerle kıyıya vurduğum kıyısından köşesinden nasiplendiğim geçkin ömrün geçit vermez yollarında başka başka diyarlara sürüldüğüm.

Sürgünüm.

Süngüsüyüm de kalemin.

Sürmanşet yanılığım yenik düştüğümün ertesi yatıya kalan anılarımdan derlediğim anlık bir yazıda ansızın sızan yüreğimden binlerce heceye teslimiyetim.

Mülkiyeliyim ben.

Mal mülk derdinde de hiç olmadım.

Meali tütün kokan bir tabak dolusu hayal kırıklığı yüreği recim eden bir tahakküm ki sevdalandığının ertesi yüzüm gözüm şiire bulanmışken...

“Şimdi her satırı, “bu satırı da neden yazdım?” diyerek öfkeyle bir öncekine ekliyorum. Bazı insanlar bazı şeyleri hayatlarıyla değil, ölümleriyle ortaya koymak durumundadır. Bu bir çeşit alın yazısıdır. Bu alın yazısı da başkaları tarafından okunamazsa hem ölünür ve hem de dünya bu ölümün anlamını bilmez; bu da bir alın yazısıdır ve en acıklı olanıdır.”(Alıntı)

Ertelenmiş düşlerimden sor beni yana hizalanmış öykülerden arakla aidiyetimi.  
Arz edilesi bir ölüm fermanı yiten zamana rahmet okuduğum en derinden.  
Yasımı yasa yaşımı ise yaşama sebebimle eşleştirdiği ve sözcüklerden boynuma dizdiğim o gerdanlık.  
Ben pejmürde bir güneşim ömrünü çoktan tamamlanmış.  
Aşkın aksinde neşreden gaipten gelen özlem.  
Örtündüğüm aşkla ve şiirle.  
Ölümsüzlüğü dilediğim zamanlardan geri dönüşümün de olmadığı bir hicret bir hiciv bir ihanet bilinmeze gark eden bir teslimiyet...  
Alın yazıma sirayet eden bir sitayiş içimin yörüngesinde zuhur bulan o yerçekimi ve işte elimden dökülen her sözcük belli bir ağırlığa tekabül edip yerle temas kurduğunda infilak ediyorum.  
Yaslı bir yarımadayım ben.  
Yaş dolu bir yassı adayım.  
Sürüldüğüm iklimlerde sür-git o rüzgâr.  
Sümüklü bir oyun çocuğu aşkın gıyabında kumdan kaleler inşa eden.  
Ne anneyim ne çocuk.  
Ne kadınıym ne reşit.  
Ne çocuğu ne de külfet:  
Bazal metabolizmamda hâsıl olan o ağırlık o dökümlü sayaç o dökümlü eteklerimden dökülen taşlar.  
Hissiyatım tarif edilmez husumeti ahvalin kuramsız ve sıra dışı.  
Bir hâkimiyet duygusu ise peyda olan bir dirlik sancısı mutluluğu ertelediğim.  
Ah, geç kalmışlığım kendime.  
Ahi rotadan çıkmış limanıma uzak gemiler.  
Ahkâm kesen ahvalim aşkla şerri birbirine karıştıran isyankâr haris gölgeler.  
Dedim ya: anlatmak istediğim çok şey var ölümümün reşit kılınacağı bir zamanı bekliyorum ve öldüğümde hükmedeceğim ben içimdeki yaslı ve yaşlı o yetim çocuğa verip de veriştirdiğim gibi varmakla gitmek arasında bir seçim yapacağım.  
İzahı olmayan bir rutin benimki:  
Sev ve ertele ve uyu ve bekle gelecek son treni.  
İzafı bir hüznün benimki:  
Aşkın merhalesinde saklı aşkar yalnız kılındığım azığa aldığım ne varsa azımsanan benliğim ve arz-talep eğrisindeki o optimum nokta bellediğim belleğimde saklı kayıtlar her ne kadar talep görmese de gün ve gece ifa ediyorum görevimi...  
İnsanüstü bir dimağ.  
Doğaüstü bir harcırah.  
Üstünkörü yaşamaktan öte ertelenmiş bir ölümü ifşa etmekle de eş değer yazma eyleminde somut bir gülücük bellediğim ne zamanki yazımı tamamlayıp altına imzamı atsam...  
Atıl yüreklerde.  
Afaki çözümler.  
Araf'ta saklı iken hidayet.

Ve mücbir sebeplerden gidip geldiğim zikzaklar.

İhtimaller dâhilinde yaşadığım gibi itikadımın çıktığım basamaklarında riayet ettiğimse iç sesim.

Olmazın oluru bir muvaffakiyet varsın asılı kalayın en tepedeki kancaya elbet ayaklarım yere degecektir vakti geldiğinde elbet kanatlarımı açıp kendimi terk edeceğim şimdilik idare edin ne de olsa hüviyetim henüz tescillenmedi.

Bir rakımsa hidayet en tepede.

Bir de vakıf olduğum asalet düştüğüm en derine.

Gel-git yüklü mizacımda seken bir kör kurşun kalemin her tetiğini çektiğimde yere serildiğim ve üstümü ezip geçen sözcüklerim bir ukde ise dün de kalan umresidir duyguların bir savaştan arda kalan yaralı belleğime himaye ederken sözcükler aşkın devasa asası ve tetiklenmiş duygularım körelmeden yazıya dökmekle iştiğal bir hicap ya da bir mesuliyet duygusu yerle yeksan edilmiş ömrümün son çeyreğinde tamamlanmayı bekleyen bir arayıştan da geride kalan varsa yoksa kalemin sihride şiirsel bir varoluşun eninde sonunda kundaklandığı ve ıssızlığımın da resmiyet kazandığı...